

Arrest

nr. 346 897 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS**
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van 17 oktober 2025 tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2026 met refertenummer 133766.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 april 2025 diende verzoeker, die wordt vertegenwoordigd door zijn Surinaamse moeder, verzoekster, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 17 oktober 2025 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(Recto)

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 17.04.2025 werd ingediend door:

Naam : W., J. C.

Nationaliteit: Nederland

Geboortedatum : (...)2022

Geboorteplaats Paramaribo Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Voor het minderjarig kind werd op 17.04.2025 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ingediend (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van deze aanvraag werden volgende documenten voorgelegd: een bewijs van geldige ziekteverzekering, een gezagverklaring en bewijzen van inkomsten van de moeder.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we vaststellen dat betrokkene in het bezit is van een geldige ziekteverzekering en ten laste wordt genomen door zijn moeder, mevr. P. G. J. (RR (...)). Deze persoon staat dus in voor de bestaansmiddelen van betrokkene en zal bijgevolg fungeren als garant. De bestaansmiddelen van de moeder die aangetoond werden aan de hand van loonfiches, een arbeidsovereenkomst, een fiche van vakantiegeld 2024 en bewijzen van maandelijks ontvangen stortingen vanuit het buitenland, blijken echter niet voldoende te zijn om te voorzien in de bestaansmiddelen van het gezin. Wanneer we het gemiddeld inkomen van de voorgelegde bewijzen bekijken, dienen we vast te stellen dat dit bedrag telkens ontoereikend is om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het bedrag van het gemiddeld maandloon ligt telkens onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het gemiddelde van het maandelijks aangetoonde inkomen van de garant ligt telkens onder dat bedrag. Er werden geen bewijzen geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten. We kunnen bijgevolg dan ook enkel rekening houden met het bewezen inkomen van de garant en vaststellen dat de inkomsten, zoals hierboven reeds vermeld niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet bekomen.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet toegestaan worden.

Anderzijds, wordt in artikel 42 §1, alinea 1 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden. Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

1.3. Op 17 april 2025 dient verzoekster een aanvraag in tot verblijf als familielid van een burger van de Unie, namelijk in functie van haar minderjarige Nederlandse zoon.

1.4. Op 17 oktober 2025 wordt de beslissing genomen dat geen verder gevolg wordt gegeven aan verzoeksters aanvraag. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“BETREFT: P., G. J. (RR (...)) geboren op (...)1985 te Marowijne
nationaliteit: Suriname adres: (...)”*

Geachte,

Op 17.04.2025 deed betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie moeder van W. J. C. (RR (...)), Nederlandse nationaliteit.

De betrokkene kan geen beroep doen op het toepassingsgebied van het voornoemde artikel 40 bis en kan ook geen recht afleiden uit een verblijfsrecht van een burger van de Unie, aangezien de burger van de Unie die zij wil vervoegen zelf niet in België mag verblijven. Op 17.10.2025 werd een definitieve beslissing tot weigering van diens aanvraag tot inschrijving overeenkomstig artikel 40 van de voornoemde wet genomen.

Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag.

Betrokkene dient geschrapt te worden uit het RR wegens verlies van het recht op verblijf.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen aan dat het beroep onontvankelijk is omdat de minderjarige verzoeker enkel door zijn moeder wordt vertegenwoordigd, terwijl volgens Belgisch recht beide ouders gezamenlijk moeten optreden voor proceshandelingen en niet is aangetoond dat de moeder exclusief ouderlijk gezag heeft. Bovendien zou volgens verweerder uit het administratief dossier blijken dat de vader, W. S. J., in België verblijft, zodat zijn instemming vereist was en het beroep namens de minderjarige daarom niet ontvankelijk is.

2.2. Opdat een vordering toelaatbaar zou worden geacht, dient de verzoekende partij te beschikken over de vereiste procesbekwaamheid en hoedanigheid. Het is niet betwist dat de verzoeker minderjarig is en aldus onbekwaam om in eigen naam bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in te stellen tegen een beslissing omtrent een aanvraag tot gezinshereniging. Om regelmatig een dergelijk beroep in te stellen, dient hij te worden vertegenwoordigd door hen die het ouderlijk gezag over zijn persoon uitoefenen.

Artikel 35 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat de vraag naar het ouderlijk gezag wordt beheerst door het recht van de staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, zodat het Belgische recht hier toepasselijk is.

Aangaande het ouderlijk gezag bevatten de artikelen 373 en 374 van het (Belgische) Burgerlijk Wetboek (hierna: het B.W.) het principe van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag. Er wordt niet aangetoond dat het ouderlijk gezag over verzoeker exclusief door één ouder zou worden uitgeoefend. Artikel 376 van het B.W. bepaalt in het bijzonder dat wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beide ouders gezamenlijk als vertegenwoordiger van de minderjarige optreden. Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een daad van beheer van de goederen van het kind stelt, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen (artikel 376, tweede lid, van het B.W.).

Het vermoeden van instemming van de andere ouder heeft enkel betrekking op daden van beheer, die onder andere een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging met bewarend karakter kunnen omvatten, terwijl de indiening van een administratiefrechtelijke vordering tot nietigverklaring een daad van beschikking is. Daden van beschikking die in hoofde van minderjarige kinderen worden gesteld, dienen in beginsel steeds van beide ouders uit te gaan (zie L. VENY en N. DE VOS, “Procesbekwaamheid van minderjarigen in bestuurlijke (beroeps)procedures” in E. VAN DER MUSSELE e.a., De procesbekwaamheid van minderjarigen, CBR Intersentia, Antwerpen, 2006, p. 106). Een niet-ontvoogde minderjarige is dan ook onbekwaam om in persona een beroep tot nietigverklaring in te dienen: hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid, van het B.W., zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid, van het B.W.), hetzij door zijn voogd (artikelen 390 e.v. van het B.W.). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State,

Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De Raad stelt vast dat verzoekster ter zitting een foto neerlegt van de geboorteakte van verzoeker, waarop W. S. J., de vermeende vader van verzoeker, niet wordt vermeld. Eveneens wordt een gezagsverklaring van 29 mei 2025 neergelegd waarin wordt vermeld dat verzoeker op datum van afgifte van deze verklaring niet stond ingeschreven in het gezagsregister. Ten slotte wordt ook een volledig uittreksel uit het Rijksregister voorgelegd waarop niet vermeld staat dat verzoeker erkend werd door W. S. J.. Eveneens wordt op zitting verklaard dat de vader van het minderjarige kind spoorloos zou zijn en dat verweerder zich in zijn redenering baseert op een oud stuk in het administratief dossier, namelijk van mei 2024.

Uit de neergelegde stukken blijkt niet dat verzoeker werd erkend door W. S. J.. Het stuk waarop verweerder zich baseert dateert van ruim een jaar vóór de bestreden beslissing en weegt niet op tegen de drie meer recente stukken die in tegenovergestelde zin wijzen. Bijgevolg kan gelet op de neergelegde stukken worden aangenomen dat verzoekster het exclusief ouderlijk gezag over het minderjarig kind heeft, en dat het beroep, voor zover het werd ingediend namens de minderjarige, wel degelijk werd ingesteld door de naar Belgisch recht bevoegd wettelijk vertegenwoordiger, namelijk verzoekster.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan, dat als volgt wordt uiteengezet:

“ENIG MIDDEL:

- *Schending van artikel 40 en artikel 40bis en artikel 62 §2 van de Verblijfswet.*
- *Schending van de materiële en formele motiveringsplicht.*
- *Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen.*
- *Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.*

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing van verzoeker wordt op basis van artikel 40, §4, 2e lid verblijfswet genomen, dat volgende stelt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verzoekers wensen verder te wijzen op relevante artikelen en beginselen die van toepassing zijn in casu: De in artikel 62 van de Verblijfswet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Tweede onderdeel,

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing van verzoeker volgende:

“Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we vaststellen dat betrokkene in het bezit is van een geldige ziekteverzekering en ten laste wordt genomen door zijn moeder, mevr. P. G. J. (RR (...)). Deze persoon staat dus in voor de bestaansmiddelen van betrokkene en zal bijgevolg fungeren als garant. De bestaansmiddelen van de moeder die aangetoond werden aan de hand van loonfiches, een arbeidsovereenkomst, een fiche van vakantiegeld 2024 en bewijzen van maandelijkse ontvangen stortingen vanuit het buitenland, blijken echter niet voldoende te zijn om te voorzien in de bestaansmiddelen van het gezin. Wanneer we het gemiddeld inkomen van de voorgelegde bewijzen bekijken, dienen we vast te stellen dat dit bedrag telkens ontoereikend is om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het bedrag van het gemiddeld maandloon ligt telkens onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het gemiddelde van het maandelijks aangetoonde inkomen van de garant ligt telkens onder dat bedrag. Er werden geen bewijzen geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten. We kunnen bijgevolg dan ook enkel rekening houden met het bewezen inkomen van de garant en vaststellen dat de inkomsten, zoals hierboven reeds vermeld niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet bekomen.”

Met betrekking tot de bestreden beslissing van verzoekster stelt verwerende partij volgende:

“Op 17.04.2025 deed betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie moeder van W. J. C. (RR (0) (...)), Nederlandse nationaliteit.

De betrokkene kan geen beroep doen op het toepassingsgebied van het voornoemde artikel 40bis en kan ook geen recht afleiden uit een verblijfsrecht van een burger van de Unie, aangezien de burger van de Unie die zij wil vergoegen zelf niet in België mag verblijven. Op 17.10.2025 werd een definitieve beslissing tot weigering van diens aanvraag tot inschrijving overeenkomstig artikel 40 van de voornoemde wet genomen.

Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag.”

Verzoekster legde in het kader van zowel de aanvraag tot gezinshereniging als de inschrijving tot EU-burger van verzoeker loonfiches en overschrijvingen voor ter staving van haar bestaansmiddelen.

Hieruit bleek dat verzoekster rond de 1.000 per maand verdiende, maar ook maandelijks meer dan 800 euro aan stortingen ontvangt vanuit Suriname.

Verzoekster voegt nogmaals de berekening toe zoals toelicht in het begeleidend schrijven van haar raadsman.

Volgende overzicht zijn de stortingen vanuit Suriname:

*24.06.2024 500 euro
17.07.2024 300 euro
02.08.2024 500 euro
27.08.2024 500 euro*

14.09.2024 500 euro
 05.10.2024 500 euro
 28.10.2024 500 euro
 14.11.2024 500 euro
 15.11.2024 250 euro
 16.11.2024 500 euro
 04.12.2024 500 euro
 06.12.2024 500 euro
 16.01.2025 500 euro
 20.01.2025 250 euro
 06.02.2025 500 euro
 10.02.2025 300 euro
 20.03.2025 500 euro
 21.03.2025 400 euro
 10.04.2025 500 euro
 14.04.2025 400 euro
 22.05.2025 500 euro
 12.06.2025 500 euro
 03.07.2025 500 euro
 = 10.400 euro

Verzoekster verdiende aanvankelijk ongeveer 1.000 euro per maand. Haar dossier werd naar aanleiding van het schrijven van het loket migratie, geüpdatet d.d. 13.10.2025 waaruit blijkt dat zij inmiddels tussen de 1.200 en de 1.700 euro per maand verdiend.

Ook in deze periode verkreeg zij gelden vanuit Suriname, namelijk 1.500 euro.

Vanaf haar tewerkstelling 15.05.2025 tot het moment van de update d.d. 13.10.2025 heeft verzoekster een inkomen van samengeteld:

- 3.000 euro gelden vanuit Suriname
- 6.972,10 euro inkomsten uit tewerkstelling

wat in gemiddeld maandelijks inkomen geeft van: 1.994,42 euro.

Er kan niet worden gesteld dat de inkomsten van verzoekster, en daarmee ook van verzoeker, liggen onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Het referentiebedrag is namelijk 1.776,07 euro. Verzoekers vallen hier duidelijk boven.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing artikel 40 Vw alsook de zorgvuldigheidsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel, Geheel ondergeschikt,

Indien uw Raad van oordeel is dat de inkomsten van verzoekster en daaruit voortvloeiend verzoeker niet voldoende zijn om te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel, quod non, wensen verzoekers volgende op te merken:

Volgens richtlijn 2003/86/EG mogen de Belgische instanties het bewijs vragen van stabiele en regelmatige inkomsten "die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat".

In de richtlijn wordt het begrip 'stabiele en regelmatige inkomsten' dus geplaatst tegenover het begrip 'sociale bijstand'. Het begrip 'sociale bijstand' in de zin van de richtlijn komt in België overeen met de tarieven van het (equivalent) leefloon.

Personen met een vast inkomen boven het leefloontarief kunnen dus niet ten laste vallen van de Belgische sociale bijstand in de zin van de richtlijn.

Het feit dat de gezinshereniger geen inkomen zou hebben dat hoger is dan het referentiebedrag, leidt niet automatisch tot een weigering van de aanvraag.

Verwerende partij moet immers de algehele situatie van de EU-burger/gezinshereniger onderzoeken en bepalen welke bestaansmiddelen hij nodig heeft om in zijn eigen behoeften en in die van zijn gezin te voorzien, zonder ten laste van de overheid te komen.

Dit betekent dat de verwerende partij zou kunnen oordelen dat een gezinshereniger die een inkomen heeft lager dan dit bedrag toch de voorwaarden vervult, omdat hij met dit inkomen in zijn eigen behoeften en in die van zijn gezin kan voorzien.

Verzoekster heeft in haar aanvraag aangehaald dat zij geen huur dient te betalen, dit heeft zij aangetoond met het huurcontact waar zij is inschreven dat niet op haar naam staat.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met de situatie eigen aan verzoekers. Er werd geen aanvullende motivering gegeven buiten de verwijzing naar de voorliggende inkomsten.

Dit schendt de motiverings- alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. Verzoekers voeren aan dat de verwerende partij artikel 40 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door te oordelen dat de bestaansmiddelen van verzoekster onvoldoende zijn. Zij stellen dat zij in het kader van zowel de aanvraag tot gezinshereniging als de inschrijving tot EU-burger van verzoeker loonfiches en overschrijvingen ter staving van haar bestaansmiddelen hebben voorgelegd, waaruit blijkt dat verzoekster rond de 1.000 euro per maand verdiende en daarnaast maandelijks gelden ontving vanuit Suriname. Volgens verzoekers heeft de verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden met de situatie eigen aan verzoekers en werd geen aanvullende motivering gegeven buiten de verwijzing naar de voorliggende inkomsten, zodat de beslissing dient te worden vernietigd.

De Raad herinnert eraan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat deze motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, hetgeen impliceert dat zij in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, en tweede lid, van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat verzoeker beschikt over een geldige ziekteverzekering en dat hij ten laste wordt genomen door zijn moeder, verzoekster, die als garant fungeert. Tevens erkent de verwerende partij uitdrukkelijk dat verzoekster ter staving van haar bestaansmiddelen onder meer loonfiches, een arbeidsovereenkomst, een fiche van vakantiegeld 2024 en bewijzen van maandelijks ontvangen stortingen vanuit het buitenland heeft voorgelegd. Niettemin besluit de verwerende partij dat de bestaansmiddelen van verzoekster onvoldoende zijn en stelt zij dat geen bewijzen werden geleverd van eventuele andere of aanvullende inkomsten.

De Raad stelt vast dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen of, en zo ja op welke wijze, de verwerende partij de bewijzen van maandelijks storting van het buitenland in aanmerking heeft genomen bij de evaluatie van de bestaansmiddelen. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het volstaat dat de Unieburger over toereikende bestaansmiddelen 'beschikt' en dat deze voorwaarde 'niet het minste vereiste [stelt] met betrekking tot de herkomst van deze middelen', zodat ook bestaansmiddelen die via een derde worden verkregen, in aanmerking dienen te worden genomen (HvJ 19 oktober 2004, *Zhu en Chen*, C-200/02, punten 30 en 33). Die lijn is van toepassing op de in artikel 7, lid 1, b, van de Richtlijn 2004/38 vervatte voorwaarde, waarvan artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt. Verweerder formuleert dat uitgangspunt overigens uitdrukkelijk in de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar hij stelt dat 'zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via derden, in aanmerking kunnen genomen worden'. In de toepassing verlaat hij dat uitgangspunt evenwel: enerzijds vermeldt de bestreden beslissing de storting van het buitenland uitdrukkelijk onder de stukken die ter staving werden voorgelegd, anderzijds spreekt zij in haar evaluatie van het 'gemiddeld maandloon' van de garant en sluit zij af met de vaststelling dat 'geen bewijzen werden geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten', hetgeen suggereert dat enkel de loonbewijzen in de berekening werden betrokken. Aldus laat de motivering niet toe na te gaan of de storting van het buitenland meegerekend is in de evaluatie van de bestaansmiddelen, terwijl zowel het door het Hof van Justitie geformuleerde Unierechtelijke uitgangspunt als het door verweerder zelf geponeerde principe vereisen dat dat zou gebeuren.

De eerste bestreden beslissing is in zoverre niet afdoende gemotiveerd en genomen met schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Aangezien de tweede bestreden beslissing uitsluitend steunt op het ontbreken van een verblijfsrecht in hoofde van de minderjarige Unieburger, en nu de Raad vaststelt dat de eerste bestreden beslissing onwettig is, kan de tweede bestreden beslissing evenmin standhouden.

In de nota met opmerkingen wordt geen verweer gevoerd ten aanzien van de middelen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 17 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en de beslissing van 17 oktober 2025 tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT